

Arrest

nr. 63 696 van 23 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VANSTAEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij de stad Antwerpen als partner in een duurzame relatie.

1.2. Op 23 december 2010 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie, aangevraagd op 29.07.2010 door Z., R. M., geboren te (...), op (...) en van Poolse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van de volgende documenten:

- Een verklaring op eer door derden: deze verklaring kan niet aanvaard worden als bewijs aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden.

- Foto's waarbij slechts op 2 foto's een datum valt af te lezen. Deze datum dateert van september 2009. Aangezien betrokkene een aanvraag gezinshereniging deed op 29.07.2010 bewijzen deze foto's niet dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kenden. De foto's waarop geen datum valt af te lezen, kunnen niet aanvaard worden als bewijs aangezien ze zonder datum niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 10, §1, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het K.B. van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.2.1. Vooreerst moet samen met de verwerende partij in haar nota worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 10, §1, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is immers van toepassing op "de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap, verbonden is met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, en ...". Mevrouw M.D., de partner van de verzoekende partij, is echter van Poolse nationaliteit en is dus geen "vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen", maar een EU-burger, met betrekking tot wie andere bepalingen van toepassing zijn. Zo kan evenmin worden verwezen naar artikel 1 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 zoals voormeld, nu deze uitvoeringsbepaling de criteria betreft inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in het voormelde artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De verzoekende partij stelt dat zowel de foto's als de verklaring wel degelijk een bewijs vormen van het bestaan van een stabiele en duurzame relatie, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt. Uit deze uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij evenzeer doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij betoogt dat zij als bewijs van de duurzame relatie foto's bijbracht en een verklaring van de arts die de relatie bevestigde. Enkele van deze foto's zijn gedateerd. De verzoekende partij stelt dat zowel de foto's als de verklaring wel degelijk een bewijs vormen van het bestaan van een stabiele en duurzame relatie, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing

stelt. Deze loutere bevestiging van haar eigen standpunt kan er evenwel niet toe leiden dat de motieven aangaande de bewijskracht van de voorgelegde stukken erop zouden wijzen dat de verwerende partij bij de beoordeling ervan op een kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld. De verzoekende partij betwist immers op geen enkele concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de verklaring en de foto's. Zo betwist zij niet dat deze verklaring niet kan aanvaard worden als bewijs aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden, noch dat slechts op 2 foto's een datum te zien is en deze foto's dateren van september 2009, terwijl de aanvraag gezinshereniging dateert van 29 juli 2010 en deze foto's dus niet bewijzen dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kenden. Verder betwist de verzoekende partij ook niet op concrete wijze dat de foto's zonder datum niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

2.2.3. De verzoekende partij stelt voorts dat zij enkele nieuwe elementen wenst aan te voeren die het bestaan van een stabiele en duurzame relatie aantonen: een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd voor de schepen van de stad Antwerpen op 28 september 2010, die op dezelfde datum werd opgenomen in het bevolkingsregister en thans aanleiding geeft tot het opstellen en verlijden van een notariële akte van wettelijke samenwoning met tenlasteneming voor notaris De Roeck te Antwerpen en het feit dat de verzoekende partij en haar partner op 30 november 2010 vernamen dat zij samen een kind verwachten dat volgens de attesterende arts rond 21 juli 2010 zou geboren worden, toch een ultiem bewijs van de stabiele en duurzame relatie van de verzoekende partij en haar partner.

De Raad stelt dienaangaande het volgende vast: de verklaring van wettelijke samenwoning bevindt zich reeds in het administratief dossier. Het bestuur was hiervan dus al op de hoogte op het moment van de bestreden beslissing. Dit blijkt overigens ook uit de motivering van de bestreden beslissing, die duidelijk verwijst naar artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Het gaat dus, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, niet over een 'nieuw' element, in die zin dat het bestuur er al van op de hoogte was op het moment van de bestreden beslissing.

Voor wat betreft de zwangerschap stelt de verzoekende partij zelf dat zij hiervan al sinds 30 november 2010, en dus voor het nemen van de bestreden beslissing, op de hoogte was. Evenwel wordt dit gegeven, ondersteund door twee attesten, voor het eerst voorgebracht naar aanleiding van het verzoekschrift dat werd ingediend om het onderhavige beroep in te leiden. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden. Zij dient derhalve te worden bijgetreden waar zij stelt dat voor wat betreft de beoordeling van de wettigheid van aan administratieve rechtshandeling slechts rekening kan worden gehouden met de feitelijke en juridische gegevens die haar gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestuursbeslissing. In de mate overigens dat de verzoekende partij middels deze argumentatie en middels stukken die thans worden bijgevoegd doch niet ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, de Raad uitnodigt om over te gaan tot een nieuwe beoordeling van haar aanvraag, dient erop gewezen dat de Raad hiertoe niet bevoegd is. Zoals eerder reeds gesteld kan hij enkel nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. *In casu* is niet aannemelijk gemaakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten de aanvraag van de verzoekende partij te weigeren.

2.2.4. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwijdering van het Belgische grondgebied voor haar erg nadelig zou zijn omdat zij dan wordt gescheiden van haar levensgezellin en haar ongeboren kind. In dat verband dient er rekening gehouden te worden, zo stelt zij, met het recht dat zij bezit op de eerbiediging van haar privéleven en familie- of gezinsleven. Ook voert de verzoekende partij aan dat zij de nodige stappen zet om zich hier te integreren. Zij volgde een cursus Nederlandse taal en een cursus maatschappelijke integratie. Het komt de verzoekende partij dus niet als opportuun voor dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden uitgevoerd. Zij zou, als EU-burger, volstrekt ten onrechte gedwongen worden om het land te verlaten en desgevallend opnieuw de één of andere administratieve procedure te doorlopen om herenigd te worden met haar partner of om het recht te verkrijgen zich in België te vestigen. De verzoekende partij stelt zich volstrekt te goeder trouw op en heeft geen andere

bedoelingen dan als EU-onderdaan haar partner en ongebooren kind te vervoegen op het Belgisch grondgebied en hier een ander leven op te bouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM dient zich aan, aldus de verzoekende partij.

2.2.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.2.4.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip „familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.2.4.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.2.4.4. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.2.4.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende stukken: een doktersattest van 28 september 2010 waarin dokter K.M. stelt dat de verzoekende partij haar echtgenote begeleidt op raadpleging sinds juni 2009, kopieën van familie- en vakantiefoto's, en een verklaring van wettelijke samenwoning van 28 september 2010. Uit deze stukken blijkt dat er, los van de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging, wel degelijk sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.2.4.6. De kwestieuze bestuurshandeling betreft een eerste toegang, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift geen enkele indicatie die erop zou wijzen dat zij zou worden verhinderd om elders haar gezinsleven uit te bouwen of verder te zetten. Het feit dat zij benadrukt dat zij in België een nieuw leven wil opbouwen, samen met haar partner, doet daaraan geen afbreuk. Bovendien heeft ook haar partner de Poolse nationaliteit, zodat kan worden geconcludeerd dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij haar gezinsleven niet minstens in Polen zou kunnen verderzetten. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS